

Vì i t m lòng bao dung, nhi u ng i cho r ng cu c đ i chú tôi đ p nh câu chuy n ti u-thuy t-tóc-mây. Th nh ng cũng không thi u nh ng ng i bàn ra tán vào. Xét cho cùng, ch m t mình Chúa m i th u t n i ni m sâu kín c a ông. Và đi u ch c ch n là ch mình Ngài m i có quy n phán quy t t i h u. M i hi n h u là m t t ng ph m c a yêu th ng. M i cu c đ i

là m t huy n nhi m. Tuy nhiên, v n còn đó, và còn mãi đó, nh ng phán xét, nh ng lu n t i và k t án. Y nh câu chuy n c a ng i đàn bà hai ngàn năm tr c. Mi ng l i th gian mà! Tôi tr m nghĩ, s ng mà ch p nh n nh ng l i ong ti ng ve nh th không thôi bi t đâu cũng đã đ là m t vi c đ n bù, thay cho lò a luy n t i, đ ông có th nh đó mà th ng ti n v đ n thiên đàng!

B t giác hi n v trong tâm t ng tôi hình nh c a m t Augustinô th i danh, ng i đã th t lên t ng đ đ i: “Ồi T i H ng Phúc”. Có l ch m t mình Augustinô--m t v đ i thánh—ng i đã giúp thân m u mình (và có l c thân ph mình n a) cũng tr thành m t b c thánh nhân--m i có đ c n soi sáng đ c bi t đ g n li n hai t ng đ i ch i nh a và n c y l i v i nhau, làm thành m t t ng b t h . Chính Thiên Chúa là Đ ng duy nh t đ y cho ta bi t làm th nào đ rút l y cái hay t trong cái đ , bi n đ i đ i u ác tr thành đ i u thi n, chuy n cái không tr thành cái có, và khi n cái b t kh tr thành kh h u, b i vì, mãi t trong cõi h vô m t mù, chính Ngài đã kéo ta ra đ đ a vào hi n h u.

Tôi không có trong tay t t c nh ng tác ph m thánh ca c a Nguy n Kh c Tu n, ngo i tr m t ít bài đã đ c ph bi n c n a th k nay. Nh ng dù ít i, tôi v n qua đó nhìn th y đ c nh ng nét ch m phá c a con ng i ông. Đ ng nh ông vi t thánh ca không h n là đ cho ph bi n, h a chẳng là do nhu c u c n có m t kh i đ ng cho dòng nh c thánh ca vào th i khai sáng t i mi n B c Vi t Nam th i đó. Ông vi t thánh ca trên h t là đ ghi l i nh ng c m xúc c a chính mình đàng sau nh ng ch ng nghi m tác đ ng c a n thánh tr i qua t ng dòng s ng m i ngày. Ông vi t thánh ca đ đánh đ u m t c m nghi m đã nh n đ c sau nh ng gi phút đ c và suy ni m Thánh Kinh. Nh v y, thánh ca ông vi t là cho chính ông tr c h t. Vi t thánh ca, v i ông, đó là do m t thúc bách n i tâm, nh là đ gi i t a nh ng c c v ng c a tâm linh, đ tr i r ng lòng mình tr c m t Đ ng Thiêng Liêng, cũng nh đ t lòng hàng ph c Ngài sau khi c m nh n m u nhi m thánh ân di u v i. T nh đ ghi l i m t c v ng trong đ i, (ông ghi rõ nh th trong ph n ghi chú, ngay đ i tên c a mình), ông vi t:

“Con ao c m t ngày, B c lên bàn thánh Chúa, Nh p chén máu l say, M c đ i xuân tàn úa...” (“Con ao c m t ngày”)

Hay đ l u l i m t thoáng suy t v ki p ng i phu du v n v i, cùng v i l i x s c a th nhân, ông nh nhàng:

“Đ i yêu con b y lâu vì xuân s c t i...Là ghét con đó thôi!

Ngày mai xuân sẽ phai, màng chi hỡi con, Nắm yên đời cô thôn..." ("Đi yêu con")

Tôi đến thăm ông vào một buổi sáng mùa xuân, khi ông đang chiêm nghiệm một cách tuyt vng về căn bệnh ung thư gan bất trị. Sau khi được hỏi thăm về tình trạng sức khỏe, ông méo mó trả lời: "Bác sĩ chê rồi thì còn khỏe vào đâu được nữa!" Nhìn ông trên giường bệnh, tôi đoán chắc ông không thể qua nổi cơn trăng trắng đầu tiên trong năm, dù rằng từ trước giờ lúc này vẫn bắt đầu vào xuân. Không đúng ông chuyển sang phòng khu nghĩa trang Oak Hill trên đường Curtner, nơi an nghỉ của ông bà nội và nhà của tôi, cùng một vài người thân thuộc khác. Ông có vẻ phẫn khi hỏi lên: "Cháu có biết ai nằm bên cạnh ông/bà... (gì đó) không?" Rồi ông kéo ra vạch nhúng ngôi mộ quen thuộc cùng nhúng người đã nằm xuống theo một thứ tự nào đó có sẵn trong đầu. Thì ra từ bấy lâu nay, hàng tuần, trong nhúng ngày ra cemetery và trồng hoa trên mộ phần của ông bà nội tôi, ông đã thuộc lòng từng ngôi mộ, từng người đã nằm xuống, ai nằm cemetery ai, ai nằm ở đâu. Công việc là ông đang ở trong giai đoạn để dành mua nhà, thành ra phải nghiên cứu quan sát địa hình, địa thế, xóm giềng, khu vực...nơi mình muốn mua nhà để đến, sao cho thuận tiện và đáp ứng đúng nhu cầu của mình. Rõ ràng, ông đang chuẩn bị dọn nhà đến đây. Lần này, không đâu khác hẳn là đến vào luôn trong khu nghĩa trang Oak Hill. Chợt hẳn trong nhúng ngày tháng cuối cùng vẫn qua, ông đã thấm thía hẳn bao giờ hết cái triết lý cuộc đời là tạm bợ, và trên gian chốc là quán trọ qua đêm. Hình như một nhà sư nào đó cũng có cùng tư tưởng này.

Giờ đây, có một số nhúng cuộc đời đến đây khá bất thành hình: mọi hôm trước đây còn xuất hiện trước đông đảo quần chúng, mà hôm sau đã ra ngoài thiên nhiên...hôm trước đây còn sinh hoạt bình thường, thì đến đây rồi đi luôn vào...thiên thu. Các vị này may mắn hẳn chú tôi hiểu, bởi lẽ, khác với các vị này, chú tôi đã bước vào âm thầm để mà bước vào gian lao trôi qua trước khi đến hẳn rồi trên dòng sông đời. Là con người xác phàm, làm sao ông không khỏi sợ hãi đến hoảng hốt khi thấy đời mình mọi khoảnh khắc một thuở trôi đi, mọi điều thì từng tháng, rồi xuống từng tuần, và cuối cùng rút xuống, đến rồi chỉ còn vài ngày vài giờ, rồi vài phút vài giây. Không phải ai cũng có được cái cảm nghiệm hãi hùng như ông trước cái háo sực bén, như lòng đến tận nơi của thế này. Nhưng có điều chắc chắn là bất cứ ai đến với ông trong nhúng ngày cuối đời, hẳn đã cảm nhận được niềm tin tưởng và lòng phó thác nơi ông như được dâng cao, dâng cao mãi, khiến cho ông thực sự thanh thản và sẵn sàng cho đến đời. Tôi đoán chắc điều này bởi tôi linh cảm như nhúng người đến ông từng ao ước đã trở thành sự thật:

"Con ao ước một ngày, Chết trong tình nghĩa Chúa, Dù chết giữa đời cay, Nhưng lòng hẳn không xa." ("Con ao ước một ngày")

Thơ Thang Cuội Trôi

Tên: Nguyễn Kim Ngân

Thị trấn: Hai, 08 Tháng 6 Năm 2009 00:47

Maya Angelou—nhà thơ da đen nổi danh của Hoa Kỳ--đã nhận xét chí lý: “Người ta sẽ quên lời bạn nói; người ta cũng sẽ quên đi bạn làm; nhưng người ta sẽ không bao giờ quên được cái phong cách của bạn, bởi vì chính nó đã gây cho họ một ấn tượng tốt.”

Phải, cái phong cách ấy là điều tôi sẽ nhớ mãi khi từng ngắm nhìn và chú tôi, Nguyễn Khúc Tuấn. Giờ phút này, tôi tin rằng ông không phải chỉ đã nhìn thấy bóng dáng thiên đàng trên thang cuội trôi. Ông đã thực sự đi vào đó rồi!

Vĩnh biệt chú Tuấn! Chúc chú an giấc ngàn thu!

6/6/09